

Na Delft

Maritiem ingenieur Thierry Schmitter (47) was actief bergbeklimmer toen hij door een lawine zijn rug brak. Wat volgde was een sportcarrière op paralympisch niveau.

Als puber wilde Thierry Schmitter berggids of windsurfer worden, maar zijn ouders vonden dat hij eerst een studie moest doen. Hij dacht aan civiele techniek of werktuigbouwkunde, totdat hij zag dat hij in Delft ook 'bootjes kon leren bouwen'. "Heel romantisch begon ik aan maritieme techniek."

In 1994 studeerde hij af op het laden en lossen van containers via treintjes, waarna hij tijdelijk ging werken bij de scheepswerf Chantier de L'Atlantique in St. Nazaire. Hij nam een sabbatical om een jaar te klimmen. Afkomstig uit de bergen in Grenoble was dát wat hij wilde. Zijn doel was om een jaar later de K2 te beklimmen onder leiding van Ronald Naar.

Toen dat eenmaal was gelukt, verhuisde hij naar het Zwitserse Winterthur. Daar kon hij als scheepsarchitect aan de slag bij dieselfabrikant Wartsilä Marine. In de tussentijd wilde hij een opleiding tot berggids volgen. In het vierde jaar daarvan sloeg het noodlot toe. Na de beklimming van een bevroren waterval gleed Schmitter weg met een sneeuwveld. De daaropvolgende lawine sleurde hem mee, waardoor hij zijn rug brak.

Eenmaal in een rolstoel vervloog zijn droom. "Gelukkig had ik mijn opleiding. Als Franssprekend ingenieur had ik goede carrièrevooruitzichten. Ik zou me bezighouden met marketing voor het Franssprekende deel van de wereld, maar ik moest in het

FOTO: SAM RENTMEESTER

Naam: Thierry Schmitter
Woonplaats: Den Haag
Burgerlijke staat: Gehuwd, vijf kinderen
Opleiding: Maritieme techniek (1988-1994)
Vereniging: Delftsch Studenten Corps

pand blijven omdat ik niet mobiel genoeg was."

Schmitter nam ontslag. "Ik trok het niet dat mensen voor mij gingen beslissen wat ik wel en niet kon." Eind 1999 solliciteerde hij bij het Europees Octrooibureau in Rijswijk. Na een interne opleiding kon hij patentaanvragen beoordelen. "Met technisch inzicht kun je de juridische kant van

'Nooit tevreden zijn is voor mij de basis om verder te gaan'

het vak leren, andersom niet."

Schmitter legde zich er niet bij neer dat hij gehandicapt was. Tijdens zijn revalidatie had hij al snel door dat er veel mogelijkheden zijn voor sport. Zitskiën bijvoorbeeld, maar dat kon

niet in Nederland. Kennissen hadden een catamaran waarmee Schmitter redelijk stabiel kon zeilen. Hij maakte kennis met verschillende boottypen voor paralympisch zeilen en belandde in het wedstrijdscircuit. "Nooit tevreden zijn is voor mij de basis om altijd verder te gaan."

Hij behaalde WK-titels en tweemaal paralympisch brons, maar besloot dat het na drie Paralympics tijd was voor een nieuwe uitdaging. "Ik had een jongen zittend zien kitesurfen. Ik dacht: dat kan ik ook, en beter. Ik ben nu de enige die zittend kite foilt. Daarbij zit je niet op een plank, maar op een vleugel onder water. Dat doe ik met mijn maritiem technische inzichten. Nu help ik met het ontwerpen van kites en lichter materiaal."